

TÖKÉLETES FÉRJ, TÖKÉLETES MOSTOHAFIÚ.
TÖKÉLETES HAZUGSÁG?

A TŰZ GYERMEKE

A **FAGYOS IKREK** szerzőjének hátborzongató lélektani thrillere

S. K. TREMAYNE

Reggel

A járatok behatolnak a tenger alá. Ezt a tényt nehéz figyelmen kívül hagyni. A járatok behatolnak a tenger alá. Másfél kilométerre, vagy még tovább.

A régi étkezőben ácsorgok, ahol új otthonom hatalmas ablakai északra néznek, az Atlanti-óceán, Penwith sziklái és az alakot öltő sötétség felé. Ez a sötét, páros alakzat Morvellan bánya, az aknaház és a motorház.

Morvellan romjai még egy ilyen ragyogó júniusi napon is szomorkásnak vagy furcsán szemrehányónak hatnak. Mintha megpróbálnának valamit elmondani nekem, de nem tudják, és soha nem is fogják tudni. Jelentősegteljesen hallgatnak. Minden hangot a vad Atlanti-óceán bitorol, a tajtékzó hullámok meglövegolják a járatok fölötti vizet.

– Rachel?

Megfordulok. Újdonsült férjem áll az ajtóban. Inge vakítóan fehér, öltönye kifogástalan, majdnem olyan sötét, mint a haja, és a hétvégi borostájának is nyoma veszett.

– Már mindenütt kerestelek, drága.

– Ne haragudj! Elkészáltam. Felfedezem az elképesztő házadat.

– A *mi* házunkat, drága.

Elmosolyodik, közelebb sétál, és megcsókol. Könnyű reggeli csók, amolyan „indulok dolgozni” csók, amely semmivel sem kecsgetet – mégis megborzongok, és eltölt az a rémisztő, mégis mennyei érzés, hogy valakinek ekkora hatalma van fölöttem, olyan hatalma, aminek valamiért lelkesen alávetem magam.

David megfogja a kezemet.

– Szóval, ez volt az első hétvégéd Carnhallow-ban...

– Ühüm.

– Mondd el bátran, tudnom kell, hogy jól érzed-e magad! Tudom, hogy nem egyszerű a helyzet – az elzártág és a sok feladat. Megértem, ha kétségeid merültek fel.

Felemelem és megcsókolom a kezét.

– Kétségeim? Ne butáskodj! Imádom. Imádlak téged és a házat is. Az egészet imádom, a kihívást, Jamie-t, imádom, hogy elrejtőzhetünk a világ elől, imádom, imádom. – Belenézek a szürkészöld szempárba. – David! Soha életemben nem voltam boldogabb. Úgy érzem, mintha megtaláltam volna a helyet, ahol lennem kell, és a férfit, aki mellett élnem kell.

Ez olyan csöpögősen hangzik. Mi történt a harcias feminista Rachel Dalyvel, aki egykor voltam? Hová lett? A barátaim valószínűleg csak legyintenek rám. Hat hónappal ezelőtt még én is csak legyintettem volna magamra – egy lány, aki feladja a szabadságát, a munkáját és a feltehetően izgalmas londoni életét, hogy feleségül menjen egy idősebb, gazdagabb és jóval magasabb özvegyemberhez. Az egyik legjobb

barátnőm, Jessica halvány kárörömmel felnevetett, amikor beszámoltam neki a hirtelen körvonalazódó, új terveimről.
Szentséges ég, édes! Te férjhez mész egy közhelyhez!

Ez egy pillanatig rosszul esett. De nemsokára rájöttem, nem számít, mit gondolnak a barátaim, hiszen ők Londonban maradtak, a metrón tolonganak, nap mint nap beülnek a sivár irodáikba, és alig tudják kifizetni a lakáshitelüket. Úgy kapaszkodnak a londoni életükbe, mint hegymászók félúton a csúcs felé.

Ám én többé nem ragaszkodom ehhez a sivár élethez. Távol vagyok tőle az új férjemmel, a fiával és az édesanyjával, Anglia távoli szegletében, a messzi Nyugat-Cornwallban, egy olyan helyen, ahol Anglia – ahogy egyre inkább látom – valami idegen és köves vidékké válik, az álmodozó, kemény gránit földjévé, amely csillog az eső után, olyan földdé, ahol a folyók mély titokként szelik át az erdőket, ahol a rettenetes sziklák szégyenlősen megbúvó, csodálatos barlangokat rejtnek, és ahol a lápvídek völgyeiben gyönyörű házak rejtőznek. Mint Carnhallow.

Még a nevét is imádom. Carnhallow.

Ábrándozás közben David vállára hajtom a fejem. Olyan, mintha táncolni akarnánk.

De megszólal a mobilja, és megtörik a varázslat. Kiveszi a zsebéből, rápillant a kijelzőre, aztán újra megcsókol – miután két ujjával felemeli az államot –, és elsiet, hogy fogadja a hívást.

Régebben ezt a gesztust valószínűleg leereszkedőnek éreztem volna. Most azonban felizgat. Tulajdonképpen Daviddel folyton szeretkezni akarok. Szeretkezni akartam vele már

akkor, amikor az egyik barátom, Oliver azt mondta abban a galériában, *Gyere! Bemutatlak valakinek, aki szerintem tet-szeni fog.* Megfordultam, és ott állt ő – tíz évvel idősebb és huszonöt centivel magasabb volt nálam.

Kívántam Davidet három nappal később, az első randevúnkon, kívántam, amikor meghívott az első italra, kívántam, amikor elsütött egy tökéletesen ízléses, mégis egyértelműen kacér viccet, kívántam, amikor az esős márciusi időjárásról beszélt, belekortyolt a pezsgőjébe, és azt mondta, „De ha fű és havaz, úgy lesz tavasz!” És a szexnél is többet akartam tőle, amikor mesélt a házáról és a történelméről, és megmutatta azt a fényképet a gyönyörű fiáról.

Ez volt az egyik olyan pillanat, amikor elvesztem – amikor rájöttem, David mennyire különbözik az összes férfitől, akivel előtte találkoztam, hogy mennyire különbözik tőlem. Csak egy lány vagyok London délkeleti részének egyik lakótelepéről. Egy lány, aki a mindennapokat olvasással élte túl. Egy lány, aki nem szeret elmenni a szupermarketek hűtőpultja mellett, mert arra az időszakra emlékezteti, amikor az édesanyja nem tudta kifizetni a fűtésszámlát.

És ott volt David.

Egy sóhóbeli bárban voltunk. Kicsit becsíptünk. Majdnem elcsattant az első csók. És ő újra megmutatta azt a fényképet az elbűvölő fiúról. Fogalmam sincs, honnan, de azonnal tudtam. Pontosan ilyen gyereket akartam. Az a különleges kék szem és a fekete haj, amelyet az édesapjától örökölt.

Megkértem Davidet, hogy meséljen még – a házról, a kis Jamie-ről, a családjuk történetéről.

Elmosolyodott.

– Carnhallow körül van egy erdő, amelyet úgy hívnak, a Hölgyek Erdeje. Beteríti Carnhallow-völgyet, egészen a lápvidékig.

– Szeretem az erdőket.

– A Hölgyek Erdejében főként berkenyefa nő, némi kőrissel, mogyoróval és tölgygel. Tudjuk, hogy ezek a berkenyeerdők már a normann hódítás idején is ott voltak, mert szerepelnek az angolszász krónikákban. Ez pedig annyit jelent, hogy ezek a berkenyék ezer éve ott vannak. Carnhallow-völgyben.

– Még mindig nem értem.

– Tudod, mit jelent a vezetéknem? Hogy mi a Kerthen keltául?

Megráztam a fejem, miközben igyekeztem ellenállni a mosolyának, a pezsgő hatásának, a fiú fényképének, a háznak és ennek az egésznek.

– Lehet, hogy megbotrántoztató, amit mondok, de nem tanultam keltául az iskolában.

David elmosolyodott.

– Kerthen azt jelenti, berkenye. Ami annyit jelent, hogy mi, Kerthenek ezer éve élünk Carnhallow-ban, a berkenyék között, amelyekről a nevünket kaptuk. Igyunk még egy kis pezsgőt?

Közel hajolt, hogy töltsön a poharamba; és ekkor megcsókolt. Tíz perccel később már egy taxiban ültünk. Hát, így történt.

Az emlékek elszállingóznak, újra a jelenben vagyok, ahol David befejezi a telefonálást, és összehúzza a szemöldökét.

– Sajnálom, de tényleg mennem kell. Nem maradhatok le az egyórás gépről, mert az irodában halálra vannak rémülve.

– Jó, ha valaki ilyen nélkülözhetetlen.

– Nem hinném, hogy a vállalati jogászok olyan nélkülözhetetlenek lennének. Szerintem a hegedűművészek sokkal fontosabbak. – Elmosolyodik. – Ám a vállalati jogászokat nevelésesen túlfizetik. Szóval, mi a mai terved?

– Azt hiszem, folytatom a felfedezést. Mielőtt azonban bármihez hozzányúlnék, ismernem kell az alapokat. Úgy értem, azt sem tudom, hány szoba van ebben a házban.

– Tizennyolc – vágja rá David, majd tanácstalanul ráncolni kezdi a homlokát. – Azt hiszem.

– David! Hallod, miket beszélsz? Hogy lehet, hogy nem tudod, hány szobás a házad?

– Annyit ígérhetek, hogy előbb-utóbb minden hálósobát kipróbálunk. – Felhúzza a mandzsettáját, és rápillant az ezüstórájára. – Ha szeretnél komolyabban utánanézni a dolgoknak, Nina könyveit megtalálod a sárga társalgóban. Abban, amelyiket felújította.

A név hallatán szúró fájdalmat érzek, de nem mutatom.

Nina Kerthen, született Valéry. David első felesége. Nem tudok róla sokat, láttam néhány fényképet, tudom, hogy gyönyörű asszony volt, párizsi, fiatal, előkelő és szőke. Tudom, hogy tizennyolc hónappal ezelőtt halt meg egy balesetben, a Morvellan bányában. Tudom, hogy a férje és különösen a fia – a vadonatúj, nyolcéves mostohafiam – valószínűleg még mindig gyászolja, bár igyekeznek nem mutatni.

És kristálytisztán és eltökélten látom, hogy az egyik legfontosabb feladatom itt, Carnhallow-ban, hogy megmentsem

a dolgokat – hogy tökéletes mostohaanyukája legyen ennek a szomorú, tüneményes kisfiúnak.

– Vetek rájuk egy pillantást – mondom vidáman. – Már-mint a könyvekre. Talán ötleteket meríthetek belőlük. Menj, nehogy lekéssd a repülőgépet!

Megfordul, hogy még egyszer megcsókoljon, de hátralepek.

– Nem, indulj! Ha még egyszer megcsókolsz, a tizennegyedik számú hálósobában végezzük, és mire kijövünk, hat óra lesz.

– Este kereslek Skype-on, és pénteken találkozunk.

Azzal elmegy. Hallom, ahogy a hosszú folyosók végén ajtók csukódnak, majd felberreg a Mercedes motorja. Aztán beáll a csend, Carnhallow semmihez sem fogható, nyári csöndje, amelyhez csak a távoli tenger suttogása szolgált aláfestést.

Felveszem a telefonomat, és megnyitom a jegyzetek alkalmazást.

Nem lesz könnyű dolgom, ha folytatni akarom a hatalmas ház helyreállítását, amibe Nina belekezdett. Van némi művészi hajlamom, amely talán a segítségemre lehet, elvégre szereztem egy fényképészdiplomát a Goldsmith Főiskolán. Egy diplomát, amely teljesen hasznavehetetlennek bizonyult, mert valószínűleg pontosan azon a délutánon vettem át, amikor a fényképészet mint pénzkereső szakma végérvényesen megsemmisült, ezért végül kénytelen lettem fényképészetet tanítani olyan gyerekeknek, akiből ugyanúgy sohasem válik fényképész.

Feltételezem, ez egy újabb oka annak, hogy boldogan váltam meg a londoni élettől – az értelmetlenség teljesen rám telepedett. Már nem is fényképeztem. Csak igyekeztem elérni a buszt az esőben, hogy eljuthassak a szűkös, shoreditchi társbérletembe, amelyet tulajdonképpen nem is engedhettem meg magamnak.

De most, hogy nincs munkám, ironikus módon hasznát vehetem a művészi tehetségemnek. Ha még megvan.

Miután felszerelkeztem a telefonommal, megkezdem a felfedezést, és megpróbálok a fejemben egy tisztességes térképet rajzolni Carnhallow-ról. Egy hete vagyok itt, de az idő nagy részét a hálószobában, a konyhában vagy a tengerparton töltöttük ebben az áldásos, nyári időben. A holmim nagy része még mindig dobozokban várakozik. És van egy olyan bőrönd, amit a nászút óta ki sem csomagoltunk. Egy pompásan élvhajhász, elmondhatatlanul drága útra mentünk Velencébe, ahol David megvette nekem a kedvenc martinját Harry bárjában, a Szent Márk téren – metszett üvegben felszolgált gint, amelyet csaknem jegesre hűtöttek, és „megbolondítottak egy kis vermuttal”, ahogy David magyarázta. Szeretem, ahogy David magyarázza a dolgokat.

De az már a múlt, ez pedig a jelenem. Carnhallow.

Délnek indulok, mint egy Antarktiszkutató, végigsétálok az új hallon, megvizsgálom a bútorokat és a dekorációt, és szorgalmasan jegyzetelek. A falakat faburkolat díszíti, amelyen különböző metszetek örökítik meg az összes cornwalli ón- és rézbányát, amely az idők során a Kerthen család birtokában volt, Botallack tárnáit és járatait és Morvellant, Wheal Chance és Wheal Rose aknáit és ónfeldolgozóit.

Máshol a bányák fénykorából származó fényképeket találok, a kemény munka sóvárgó képeit az elfeledett iparágról, ahol mellényes férfiak tolták a talicskákat, és kémények okádták a füstöt a tenger mellett.

Az új hall egy hatalmas dupla ajtóban végződik. Tudom, mire nyílik – a sárga társalgóra. Kitárom az ajtót, belépek, és egyfajta tehetetlen sóvárgással körülnézek.

Mert ez a szoba, amelyet már tökéletesen restauráltak, ólomablakaival, amelyek a déli lankák álomba illően virágos zöldjére néznek, mind közül a leggyönyörűbb, mégis talán a legijesztőbb.

Carnhallow többi részét is ugyanilyen lenyűgözővé kell varázsolnom. Nem lesz egyszerű; Ninának remek ízlése volt. Mégis, a sárga társalgó szépsége rávilágít a Carnhallow-ban rejlő lehetőségekre. Ha sikerül folytatnom, amit Nina elkezdett, Carnhallow lenyűgözően bájos lesz. És az enyém.

Az elképzelés olyan szédítő, hogy szinte levesz a lábamról. Olyan boldog vagyok.

A sárga társalgóról már szerepel néhány megjegyzés a telefonomban. Nem jök semmire, de tökéletes képet adnak a tudatlanságomról. Felírtam, hogy „kék malac az asztalon”, „18. századi temetési urnák?” és „mameluk kések”. Ahogy azt is, hogy „David apjának kártyapaklija”, „écartét játszottak” és „teknőspáncél berakás a rézben”.

Mihez kezdek ezzel az egésszel? Hogyan lássak neki? Futólag már átnéztem Nina könyveit, tele vannak bölcs, de homályos tanácsokkal a György-korabeli bútorokkal és a viktoriánus ezüstökkel kapcsolatban, könyvek, amelyekben egymást követik az olyan hangzatos, de nehezen értelmezhető

kifejezések, mint mézskőből rakott sarokkő, sarkifény-tapéta vagy antik asztaldísz.

Minden olyan egzotikusan és rejtélyesen hangzik, meg, persze, elviselhetetlenül fényűzően. Én egy zsúfolt, kis tanácsilakásban nőttem fel. A legdrágább dolog, amit megengedhettünk magunknak, egy túlméretezett tévé volt, aminek az eredetéért nem mertem volna kezeskedni. És most arra készülök, hogy több ezer fontot költsek el „Stuart-kori ezüst kézmosó tálakra”, amit „rózsavízzel” töltök meg. Legalábbis, úgy tűnik.

Részint ideges, részint megrészegült ábrándozásomban a társalgó sarkába sétálok, egy apró, polírozottfa kisasztalhoz. Cassie, a thaiföldi házvezetőnő egy ezüstvázát állított ide, amely tele van rózsával és liliommal. Mégis, ez a váza valamiért nem mutat jól. Szóval, lehet, hogy itt kellene kezdenem. Ezzel. Csak ezzel. Lépésről lépésre.

Leteszem a telefonomat, és óvatosan középre húzom a vázát. Még mindig nem jó. Lehet, hogy inkább balra kellene tennem? Egy jó fényképész soha nem helyezi a tárgyat a kép kellős közepére.

Tíz percig igyekszem megtalálni a megfelelő elrendezést. Elképzelem, ahogy Nina Kerthen a hátam mögött állva leplezni próbált döbbenettel csóválja a fejét. És ettől visszatérnek a kétségeim. Biztos vagyok benne, hogy Nina Kerthen ezt jól csinálná. Kifogástalanul elintézné. Szőke haja lazán abba az okos, mandulavágású, kék szemébe hullana, miközben hunyorítva összpontosít.

Elkalandozok a feladattól, lesütöm a szemem, és felsőhajtok. Az asztal polírozott-tiszafa lapja sötétén visszatükrözi az

arcomat. Egy repedés fut végig az asztallap hosszán, kettévágva a képet. Ami tökéletesen illik hozzá.

Azt mondják, vonzó nő vagyok, de én soha nem éreztem magam szépnek a vörös hajammal, az apró szeplőkkel és ezzel a fehér, kelta bőrrel, amit soha nem kap meg a nap. Általában inkább selejtesnek látom magam, töröttek. Repedtnek. És amikor komolyan megvizsgálom magam, semmiféle szépséget nem találok, csak az egyre mélyülő rovátkákat a szemem körül – túl sokan vannak a koromhoz képest, hiszen csak harminc vagyok.

Pompás fuvallat simogatja meg a bőrömet. A nyitott ablak felől jön, és Carnhallow virágoskertjeinek illatát hozza magával. Elúzi a kételyeimet, és emlékeztet a jutalmamra. *Nem.* Nem vagyok selejtes, és elég az önmarcangolásból. Rachel Daly vagyok, és megoldottam már komolyabb problémákat is, mint megtalálni a megfelelő tapétát, vagy rájönni, mi az a tizza.

A hetvennyolc szoba megvár, ahogy a nyugati szárny is. Szükségem van egy kis friss levegőre. Zsebre teszem a telefonomat, a keleti ajtóhoz lépek, és kitárom. Megmártóztatom az arcomat a pompás, vidám napfényben. Alatta terülnek a déli lankák. És a csodálatos kertek.

Úgy hallottam, Carnhallow kertje volt az egyetlen dolog, amelynek David apja, Richard Kerthen kitartóan gondját viselte, még akkor is, amikor útban a szívinfarktus felé eljártszotta a család összes megmaradt vagyonát. És úgy tűnik, Nina nem sokat tett a kert érdekében. Így idekint a jóval egyszerűbb tulajdon örömét élvezhetem – szívből megcsodálhatom a frissen nyírt, zöld gyepet, amelyet cornwalli szilfák

árnyékolnak, és a virágágyásokat, amelyek csak úgy ragyognak a nyári színektől. És azonnal beleszerethetek a mély, gyönyörű rengetegbe, mintha az enyém lenne – örködve veszi körbe Carnhallow-t, mintha a ház egy töviskoszorúban rejtőző ékszerdoboz lenne.

– Helló!

Összerezzenek, és megfordulok. Juliet Kerthen az, David édesanyja. Dacos magányban él, mindenkitől elzárkózva egy lakrészen, amit az egyébként omladozó és felújításra szoruló nyugati szárny egyik sarkából alakítottak át. Julieten már mutatkoznak az Alzheimer-kór első jelei, de – ahogy David mondja – „még a csodálatos tagadás állapotában leledzik”.

– Gyönyörű napunk van – állapítja meg.

– Pompás, ugye? Valóban.

Néhányszor találkoztam már Juliettel. Kedvelem őt, igazán magával ragadó személyisége van. Nem tudom, hogy ő kedvel-e. Túl félnék voltam ahhoz, hogy kezembe vegyem a kezdeményezést, és bekopogtassak az ajtaján egy szedres-almás pitével. Mert lehet, hogy Juliet Kerthen idős és törékeny, mégis tiszteletet parancsoló. Lord Carlyon tökéletesen kék szemű, előkelő arcélű lánya. Egy újabb ősi kelta család. Amikor meglátom, minden porcikámban érzem a Plumsteadből való, munkásosztálybeli lányt. Lehet, hogy még a pitémet is kissé alantásnak találná.

Mégis, mindig kifogástalanul barátságosan viselkedik. Biztosan bennem van a hiba.

Juliet a szeme fölé emeli a kezét, hogy eltakarja a ragyogó napfény elől.

– David mindig azt mondja, hogy az élet olyan, mint egy tökéletes, angol nyári nap. Tényleg a csodálatos a legmegfelelőbb jelző rá, mert olyan ritka és tünékeny.

– Igen, ez tényleg olyan davidesen hangzik.

– Nos, sikerült berendezkednie, drága?

– Igen, remekül érzem magam.

– Valóban? – Résznyire szűkült szemmel fürkészi az arcom, de amolyan bajtársias módon. Cserébe én is alaposan szemügyre veszem. Úgy van felöltözve, mint egy idős asszony, mégis makulátlan a viselete. A szoknyát, amely legalább harmincéves lehet, és a vörösesbarna kasmírkardigánt, aztán a drága gyógycipőt, amelyet talán még kézzel készítettek neki negyven évvel ezelőtt Truróban, és most gondosan kipucolta Cassie, aki mindennap benéz Juliethez, hogy ellenőrizze, él-e még.

– Nem találja túlságosan impozánsnak?

– Szent ég, dehogy! Nos, egy kicsit, igen...

Juliet megajándékoz egy kedves mosollyal.

– Ne hagyja, hogy elnyomja! Emlékszem, amikor Richard először hozott Carnhallow-ba. Hatalmas megpróbáltatás volt a számomra. Különösen az utolsó néhány kilométer. Azok a kísérteties kis utak a lápvidéken át St. Ivesből. Azt hiszem, Richard büszke volt arra, hogy a ház ilyen isten háta mögötti helyen van. Valamiféle mitikus nagysággal ruházta fel. Kér egy csésze teát? Kiváló kínai teám van. Olyan unalmas egyedül iszogatni. Vagy inkább legyen gin? Nem is tudom eldönteni, melyiket válasszam.

– Igen. A tea remek lenne. Köszönöm.

Követem, amíg megkerüljük a nyugati szárnyat, és elindulunk az épület északi része felé. A napfény ezüstösen reszket a távoli tengeren. Innen már látni a sziklák tetején lévő bányákat. Végig fecsegek, igyekszem meggyőzni Julietet, hogy talán magamat, hogy teljesen derűlátó vagyok.

– Engem az nyugöz le, milyen rejtett helyen áll. Mármost, Carnhallow. Megbújik ebben az édes kis völgyben, amely csupa napfény. Pedig mindössze néhány kilométerre vagyunk a lápvidéktől, és annak minden reménytelenségétől.

Juliet megfordul, és bólint.

– Valóban. Bár a ház másik oldala egészen más. Tulajdonképpen, meglehetősen ötletes. Richard mindig azt mondta, ez is azt bizonyítja, hogy a legenda igaz.

Összevonom a szemöldökömet.

– Tessék?

– Mert Carnhallow másik fele északra néz, a bányákra és a sziklákra.

Zavartan megrázom a fejem.

– David még nem mesélte el magának a legendát? – kérdezi az asszony.

– Nem, azt hiszem, nem. Úgy értem... Sok történetet hallottam tőle. A berkenyefákról, a gonosz Jago Kerthenről... – Mégsem mondhatom, hogy az első randevúmon annyira bepezsgőztünk, és aztán olyan szédítő szexben volt részünk, hogy a felét elfelejtettem annak, amit David mesélt. Pedig valószínűleg ez történt.

Juliet a bányák sötétlő foltja felé fordult.

– Nos, ez csak egy legenda. Úgy hírlík, a Kerthenek rendelkeznek valamiféle furcsa adottsággal, amolyan ható

dik érzékkel, egyfajta látnoki képességgel, mert tonnaszám bányászták az őnt és a rezet, miközben mások belebuktak a vállalkozásba. Van egy kelta elnevezés azokra, akik efféle képességgel rendelkeznek, *tus-tanyow*. Azt jelenti, a tűz gyermeke, a fény fia. – Juliet jókedvűen elmosolyodik. – Biztosan meghallgathatja még ezt a történetet a helybéliek szájából a Tinner’sben, ami egy tüneményes kis kocsmá Zennorban. Kipróbálhatja, de ha rám hallgat, messzire elkerüli azt a gusztusos, habos pitét. Egyébként, Richard órákig tudott beszélni a legendáról. Hiszen a Kerthenek éppen ide építették a házukat, a régi kolostor romjaira, Morvellan felé tájolva, pedig ez évszázadokkal az előtt történt, hogy Morvellanban felfedezték volna az őnt. Szóval, ha az ember fogékony az ilyesmire, a tények arra is utalhatnak, hogy a legenda valóban igaz. Mintha a Kerthenek tudták volna, hogy őnt fognak találni. De most menjünk, igyunk egy kis kínai teát ginnel, hátha jól kiegészítik egymást.

Azzal fürgén megkerüli Carnhallow északnyugati sarkát. Buzgón követem, vágyom a barátságára, és arra, hogy valami elterelje a figyelmemet. Mert a története nyugtalanít, és nem tudom megmagyarázni, hogy miért.

Elvégre csak egy ostoba mese egy történelmi családról, amely rengeteg pénzt keresett abból, hogy leküldte azokat a fiúkat az ősrégi bányákba. Amelynek járatai mélyen a tenger alá hatolnak.

Reggel

David engem rajzol. A déli kertben ücsörgünk a magasan álló nyári nap alatt, egy kancsó frissen facsart citrom- és baracklé társaságában, amely egy ezüsttálcán vár ránk az illatos fűben. A szalmakalapomat ferdén illesztettem a fejemre. Carnhallow – az *én* nagyszerű és gyönyörű házam – csillog a napfényben. Azt hiszem, soha életemben nem éreztem magam ilyen előkelőnek. És talán boldogabbnak sem.

– Ne mozogj! – adja ki az utasítást David. – Bírd ki még egy percig, drága! Éppen azon a csinos, fitos orrodon dolgozom. Az orrok cselesek. Minden az árnyékoláson múlik.

Erősen összpontosítva rám néz, majd visszafordul a papírhoz, a ceruzája fürgén mozog, árnyékol és satíroz. David nagyon tehetséges; lassan kezdem azt hinni, hogy jóval tehetségesebb, mint én. Természet adta tehetsége van. Kicsit én is tudok rajzolni, de nem ilyen ügyesen, és korántsem ilyen gyorsan.

David művészi hajlamainak felfedezése a nyár egyik kellemes meglepetésének számít. Tisztában voltam vele, hogy érdekli a művészet, elvégre, egy zártkörű kiállításmegnyitón ismerkedtünk meg egy shoreditchi galériában. És amikor Velencében jártunk, megmutatta az összes kedvenc festmél-

nyét, nemcsak a közismert Tizianókat és Canalettókat, hanem Brâncuși szobrait a Guggenheim Múzeumban, a San Pantaleon barokk mennyezetfreskóit vagy egy kilencedik századi Madonnát Torcellóban, akinek óvatos tekintetében a hányatot, mégis örök szerelem ég. Olyan szép és szomorú volt, hogy majdnem elsírtam magam.

Mégsem tűnt fel, hogy a művészet *műveléséhez* is ért, amíg meg nem érkeztünk Carnhallow-ba. Megláttam néhány fiatalkori festményét a társalgó falán és a dolgozószobájában, félabsztrakt képek Penwith kőrózsáiról, a lápvidékről és a tengerpartról. Annyira jók, hogy először azt hittem, Nina vette őket egy penzance-i aukciós házban jó pénzért. Hogy ez is része volt fáradhatatlan helyreállítási munkájának, a ház iránti elkötelezettségének.

– Így, ni – mondja David. – Kész az orr. Most jöhet a száj. A száj sokkal könnyebb. Két másodperc. – Hátradől, és megsejleli a művét. – Á! Tökéletes!

Elégedetten belekortyol a gyümölcslébe. A nap melengeti csupasz, barnuló bőrömet. Madarak csiripelnek a Hölgyek Erdjében. Nem lennék meglepve, ha kánonba fognának, olyan harmonikus a kép. A tökéletes pillanat. A férfi, a szerelem, a napfény, a csodálatos ház egy csodálatos kertben, Anglia egy csodálatos szegletében. Úgy érzem, valami kedveset kell mondanom, hogy viszonzzam az ajándékot.

– Tudod, hogy nagyon jó vagy.

– Tessék, drága?

David folytatja a rajzolást. Belefeledkezik a férfias összpontosításba. Szeretem, ahogy fókuszál. Ráncolja a homlokát, de nem dühösen. A férfi, munka közben.

– A rajzolásban. Tudom, hogy ezt már mondtam, de komolyan tehetséges vagy.

– Ne! – legyint, mint egy kamasz fiú, de a mosolya férfias, a keze fürgén jár a papír előtt. – Na, jó. Talán.

– Soha nem akartál ezzel megélhetésszerűen foglalkozni?

– Nem. De. Nem.

– Tessék?

– Cambridge után eljátszadotam a gondolattal. Szerettem volna egyszer kipróbálni magam. De nem volt választásom, muszáj volt dolgoznom, hogy temérdek unalmas pénzt keressek.

– Mert az édesapád elherdálta a családi vagyont?

– Még a családi ezüstöket is eladta, Rachel. Hogy kifizethesse az adósságait. Eladta, mint valami csöves, aki lopott tévével üzletel. Vissza kellett vásárolnom, mármint, a Kerthen-ezüstöt. És még rá is fizettem. – David felsóhajt, és újra belekortyol a gyümölcslébe. A napfény megcsillan a kezében tartott poháron. Egy pillanatig élvezi az ital frissességét és zamatát, miközben elnéz mellettem, a napfénytől csipkézett erdő felé. – Persze, egyébként is elfogyott volna a pénzünk, nem minden az apám hibájából történt. Carnhallow fenntartása elképesztően sokba került, de a család nem adta fel. Bár a bányák nagy része 1870-re már csak veszteséget termelt.

– Miért?

David felemeli a ceruzáját, és éles, fehér foga közé szorítja. A képen gondolkodik, ezért zavartan válaszol.

– Muszáj aktot készítenem rólad. Mellbimbóban zavarba ejtően jó vagyok. Micsoda istenáldotta tehetség!

– David! – nevetek. – Szeretném tudni. Szeretném meg-
érteni a dolgokat. Miért lettek veszteségesek?

David folytatja a rajzolást.

– Mert a cornwalli bányászat nehéz ügy. Cornwall alatt
több ón és réz rejlik, mint amit a cornwalli bányászat négy-
ezer éves története során ki lehetett volna nyerni, mégis szinte
lehetetlen a felszínre hozni. És semmiképpen sem éri meg.

– A sziklák és a tenger miatt?

– Pontosan. Láttad Morvellant. Ez volt a legjövödelme-
zőbb bányánk a tizenharmadik és tizenkilencedik század
során, de túl veszélyes és megközelíthetetlen.

– Folytasd!

– Megvan az oka, amiért Morvellan ilyen különös épü-
letekből áll. Tudod, a két ház. A legtöbb cornwalli tárna
szabadon állt, csak a pumpákat védték kővel. Talán, mert
a gép sokkal fontosabb volt, mint az ember. Ám a Zawn
Hanna fölötti sziklákon a Kertheneknek akadt egy kis prob-
lémájuk, a tenger közelsége és a folyamatos viharok miatt az
akna száját is védeni kellett egy külön épülettel, közvetlenül
a motorház mellett. – Elnéz mellettem a messzeségbe, mint-
ha egyenesen a bányákat figyelné. – Így a puszta véletlennek
köszönhető ez a szívbemarkoló szimmetria. – Tűnődve for-
gatni kezdi a kezében a ceruzát. – Hasonlítsd össze Ausztrália
vagy Malajzia külszíni bányáival! Ott az ólom közvetlenül
a felszín alatt van. Akár egy műanyag ásóval kifordíthat-
ják a föld alól. Ezért sorvadt el a cornwalli bányászat. Néhány
generáció alatt semmivé lett négyezer év hagyománya.

David vidámsága elpárolog. Érzem, ahogy sötét gondolatai
Ninára terelődnek, aki Morvellanban fulladt meg. Lehet,

hogy az én hibám, amiért hagytam, hogy a beszélgetés ilyen irányt vegyen, a völgyön át a szirteken magasodó bányáépületekre terelődjön. Helyre kell hoznom.

– Tényleg le akarsz rajzolni meztelenül?

David arcán ismét felragyog a mosoly.

– Ó, igen. Minden vágyam. – Felnevet, és leemeli az állványról az elkészült képet, majd oldalra billenti azt a jóképű fejét, hogy alaposan szemügyre vegye. – Hmm. Nem rossz. De az orr még mindig nem az igazi. Mellbimbóban tényleg jobb vagyok. Oké – felemeli a kezét, és rápillant az órájára –, megígértem Jamie-nek, hogy elviszem az iskolába...

– Hétvégén?

– A focimeccs, nem emlékszel? Nagyon izgatott. Később el tudnál menni érte? Én Alexszel találkozom Falmouthban.

– Persze. Szívesen.

– Akkor vacsoránál találkozunk. Remek modell vagy.

Lágyan megcsókol, majd megkerüli a házat, elindul a kocsija felé, és Jamie nevét kiáltja. Mintha máris egy család lennénk. Biztos és boldog. Az érzés megmelenget, akár a nyári napfény.

Ott maradok a napon, félig lehunyom a szemem, és majdnem elszundítok. Csodálatos ez az édes semmittevés. Persze találnék magamnak feladatot, de jelen pillanatban nincs semmi fontos dolgom. Fojtott hangok érkeznek a házból, majd a kocsifelhajtó felől. Az autó ajtaja becsapódik. A motor zúgása lassan elhal, ahogy eltűnnek a sűrű erdőben, indulnak felfelé a völgyben, a lápvidék irányába. A zaj elültével a tájat újra betölti a madárcsiripelés.

Ekkor döbbenek rá, hogy még meg sem néztem David rajzát. Kíváncsi vagyok, de talán kissé óvatos – nem szeretem, ha lerajzolnak, ahogy azt sem, ha lefényképeznek, csak azért egyeztem bele, hogy David kedvében járjak –, előrehajolok, és felveszem a lapot.

Ahogy vártam, a végeredmény kiváló lett. Davidnek tizenöt perc rajzolgatás során sikerült tökéletesen megragadnia, a tekintetemben csillogó halvány szomorúságtól kezdve, amely soha nem tűnik el, az őszinte, mégis bizonytalan mosolyomig. Valódinak lát. Mégis csinos vagyok, a kalap árnyéka sokat segít. És ott van a képen az iránta érzett szerelmem is, életre kel a boldog, szemérmes tekintetemben.

Látja a szerelmemet, ami megelégedéssel tölt el.

Csak egy apró hiányosságot látok, az orrot. Azt mondják, az orrom aranyos, turcsi, pisze. De David egyáltalán nem az én orromat rajzolta meg. Ez az orr élesebb, horgasabb és sokkal szebb, ez a csontszerkezet valaki más arcát tükrözi, olyasvalakiét, akit David ezerszer lerajzolt már, ezért nem tud tőle szabadulni. És azt is tudom, hogy kié. Láttam a fényképeket, a rajzokat.

Úgy nézek ki a képen, mint Nina.